

talis finis ordinatur : ergo effectus illius providentiæ necessario esse debent effectus illius intentionis. Hæc autem providentia in negotio salutis electorum est prædestinatio : et effectus hujus providentiæ sunt illi, per quos talis intentio executioni mandatur : ergo necesse est, ut effectus prædestinationis supponant illam intentionem, et ab illa procedant.

8. *Generalia media et beneficia, et gratiæ causæ quæ communia sunt prædestinationis et reprobis non sunt prædestinationis effectus.* — Unde obiter intelligitur, generalia media, beneficia, et causas gratiæ, quæ communia sunt prædestinatis et reprobis, ut sic non esse prædestinationis effectus. Hujusmodi sunt Christi Incarnatio, Passio, Sacramentorum institutio, et similia. Ratio est, quia hæc non sunt peculiariter ordinata ex intentione efficaci salvandi prædestinatos, sed ex generali providentiæ gratiæ, et antecedenti voluntate salvandi omnes. Secus vero est de particulari applicatione horum mediolorum, cum peculiari utilitate, et actuali efficaci ad comparandam ultimam salutem, talis enim applicatio ex peculiari intentione efficaci dandi gloriam procedit, et ideo est prædestinationis effectus.

Ultima conclusio. — Ultimo dicendum est, de ratione, ac necessitate effectus prædestinationis esse, ut cum effectu conferat aliquo modo ad æternam salutem consequendam. Nam si collatio gratiæ non attingat usque ad consecutionem gloriæ, non est effectus prædestinationis propriæ et perfectæ, de qua nunc agimus, ut in reprobis videre licet, qui veram justitiam interdum consequuntur, ut definit Concilium Tridentinum, sessione 6. Non est autem necesse, ut ipsemet prædestinationis effectus in gloria perpetuo maneat : alias tantum habitus gratiæ, qui cum illa in hac vita infunduntur, essent effectus prædestinationis : quia in hac vita vix dantur alia dona gratiæ, quæ in beatitudine perpetuo durent : illud autem est plane falsum, ut videbimus. Satis ergo est quod beneficium gratiæ cum effectu conferat ad gloriam obtinendam, sive immediate, ut donum perseverantiæ et gratia finalis, sive mediate, quatenus unus effectus gratiæ est medium ad alium, et sic consequenter usque ad obtinendam gratiam, quæ pervenit usque ad statum gloriæ. Sic vocatio efficax, verbi gratia, in se quidem non durat perpetuo : tamen quia confert ad effectum perpetuum, est effectus prædestinationis. Si autem prædestinato daretur aliquod auxilium gratiæ, quod de facto nullam haberet efficaciam, nec fruc-

tum in ordine ad gloriam propter resistantiam liberæ voluntatis, ille non esset effectus prædestinationis, sed communis providentiæ gratiæ, ut est in reprobo.

Objectio. — *Rejicitur.* — Dices. Fieri potest, ut hoc ipsum auxilium detur prædestinato ex speciali Dei providentiæ et intentione : ergo esse non potest ex prædestinatione. Respondeo, si Deus non daret hæc auxilia cum certa præscientia de efficaciâ, seu effectu eorum, id quidem fieri posse : nam tum oporteret, ita Deum applicare unum medium ad consequendum finem intentum, ut si illud non succederet, adderetur aliud. In nostra vero sententia id locum non habet, quia Deus in prædestinatione sua ex intentione absoluta finis applicat media certa et infallibilia, quæ habet in sua præscientia conditionata : ergo quando media talia non sunt, non procedunt ex illa intentione, ideoque non sunt prædestinationis effectus. Hoc autem intelligendum est, quando medium omnino frustratur omni effectu, qui efficaciter ad gloriæ consecutionem conferat : nam si non omnino frustratur, dum modo aut virtus ejus in alio maneat, aut si aliqualis ratio, vel moralis occasio alterius gratiæ producentis hominem cum effectu ad vitam æternam, id satis est, ut sit prædestinationis effectus. Quæ omnia descendendo ad particulares effectus clariora fient.

CAPUT III.

SINT-NE GLORIA ET PERSEVERANTIA PRÆDESTINATIONIS EFFECTUS.

1. *Effectus gloriæ est ultimus in executione, primus vero in intentione.* — Incipimus ab effectu gloriæ, quia licet sit ultimus in executione, est tamen intentione primus et dignitate excellentior : jungimusque cum illo perseverantiam, quia hæc duo ita inter se conjuncta sunt, ut disjungi non possint. Durandus ergo in 1, d. 14, quæst. 2, n. 10, existimavit gloriam et beatitudinem non esse prædestinationis effectum. Ratio est, quia prædestinatio est tantum de mediis, non de fine : gloria autem est finis, non medium prædestinationis. Unde sicut hac ratione credidit (ut supra retuli) beatitudinem, seu gloriam non comprehendit sub objecto, seu materia, circa quam versetur prædestinatio, ita in præsentem ob eandem causam excludit beatitudinem ab effectibus prædestinationis.

2. *Assertio astruitur.* — *Jacitur fundamen-*

tum. — *Aliquorum expositio.* — *Dicta expositio rejicitur.* — Dicendum vero est primo, Gloriam essentialem et consequenter bona omnia, quæ ad illam consequuntur in æterna vita esse effectus prædestinationis. Hæc assertio est D. Thomæ, dicta quæstione 26, articulo 2 et 8 et communis theologorum in 1, distinctione 40 et 41. Fundamentum ejus primo sumitur ex verbis Pauli ad Romanos, octavo : *Quos prædestinavit, hos et glorificavit.* Quæ sola lectio retenta est in vulgata latina nuper edita auctoritate Pontificia : nam alia lectio habebat, *Magnificavit.* Et ideo aliqui exposuerunt illum locum non de gloria beatitudinis, sed de claritate quadam per famam et bonum nomen. Sic enim orabat Christus : *Clarifica me Pater.* Joann. 17. Et verbum Græcum utriusque loco respondens est idem. Sed est expositio contra Patres et contra intentionem Pauli, tum quia loquitur de gloria, quæ est per se debita justificationi estque maxime intenta per prædestinationem : illa vero accidentalis gloria et extrinseca, vel per se non spectat ad ordinem prædestinationis, quia et potest esse in reprobis, et potest non esse in aliquibus prædestinatis : vel si sumatur, ut pertinet ad accidentalem gloriam beatitudinis, supponit gloriam essentialem, et ex illa nascitur : et ideo si accidentalis gloria est effectus prædestinationis, multo magis essentialis.

3. *Alia expositio.* — Alii vero exposuerunt hunc locum de augmento gratiæ et virtutum, et adoptione divina, quia Græci, ut Chrysostomus, homilia 15, Theophylactus, Oecumenius et Theodolus in expositione illius Epistolæ, quæ habetur tom. 1, Bibliothecæ Sanctorum, ita exponunt : *Magnificavit per charismata et dona, et per adoptionem.* Nullus tamen ex his Patribus exclusit glorificationem ; imo cum de adoptione loquuntur, intelligere videntur adoptionem perfectam, quæ est per gratiam consummatam. De qua Paulus eodem loco ait : *Intra nos gemimus, adoptionem filiorum Dei expectantes.* Nam adoptio inchoata (ut sic dicam) per justificationem fit, et jam fuerat a Paulo nominata. Et ideo Anselmus et D. Thomas, expresse jungunt utrumque, scilicet augmentum virtutum, cum perseverantia usque ad glorificationem. Et specialiter de beatitudine exposuit Augustinus, lib. 1, de Prædest. Sanctorum, cap. 17, et serm. 17, de Verbis Apostol., et Fulgentius, lib. 1, ad Monimum, cap. 8 et 11, et sequuntur Cajetanus, Adamus, et cæteri expositores. Denique consonant alia verba ejusdem Pauli statim, cap. 9, ubi præ-

destinatos vocat : *Vasa, quæ Deus præparavit in gloriam.* De qua 1, Corinth. 2, dixit : *Oculus non vidit, etc., quæ præparavit Deus diligentiibus se.*

4. *Ratio assertionis adstruitur.* — *Adhibetur exemplum.* — Ratio vero est, quia in omni consultatione consecutio ipsius finis est ultimus effectus, et maxime intentus per totum progressum, seu executionem mediolorum electorum : ita vero se habet in præscientia gloria ipsa. Quod exemplo facile ostendi potest in homine intendente et quærente sanitatem, nam ipsa sanitas est potissimus effectus illius inquisitionis. Item quia gloria est effectus gratiæ et meritorum, et hæc proficiscuntur ex prædestinatione, ut statim dicemus, ergo et ipsa gloria. Unde quamvis Durandus negaverit gloriam contineri in objecto prædestinationis, quia prædestinationem ponit in sola providentiæ mediolorum ; tamen negare non debuit esse effectum, quia licet providentia sit de mediis, tamen hæc ipsa media operantur consecutionem finis : ergo inde necessario fit, ut talis providentia sit causa consecutionis ipsius finis : sicut ars medici est causa sanitatis applicando media ad illam, etiamsi intentionem sanitatis non faciat, sed supponat. Eo vel maxime, quod supra ostensum est, glorificationem cadere sub objectum et materiam prædestinationis.

5. *Secunda assertio.* — Secundo dicendum est, gratiam finalem, ut finalis est, esse prædestinationis effectum. Hæc assertio sequitur ex præcedenti, nam gloria est gratia consummata ; ut autem gratia consummetur, necesse est, ut usque ad finem vitæ presentis duret, quod est esse gratiam finalem : ergo sicut ex prædestinatione nascitur gloria, ita etiam nascitur, quod gratia hujus vitæ usque ad finem ejus duret, quod est finalem esse. Potestque hoc confirmari ex Paulo ad Ephes. 1, dicente : *Elegit nos in ipso, ut essemus sancti et immaculati in conspectu ejus in charitate.* Sumus enim sancti et immaculati in conspectu Dei per gratiam, quæ tunc maxime incipit habere statum illum et perfectionem, quando finalis est : hoc autem habet in termino vitæ presentis, quod est initium futuræ. Nam quamdiu hæc vita durat, non omnino facit nos gratia immaculatos in conspectu Dei. Denique gratia finalis, ut sic est beneficium gratiæ et providentiæ supernaturalis, et non est commune reprobis, sed proprium prædestinatorum, multumque confert, imo et necessarium est ad æternam vitam et consequendam efficaciter : ergo confertur hoc beneficium prædestinato virtute et

beneficio illius dilectionis, qua Deus illum ad beatitudinem prælegit, est ergo prædestinationis effectus. Solent vero contra assertionem hanc referri Gabriel et Ocham, quia prædestinationem ponunt in sola voluntate efficaci dandi gloriam, et ideo nullum alium cognoscunt prædestinationis effectum, præter beatitudinem. Sed illa sententia plane est falsa, ut in sequentibus videbimus. Et fortasse in hoc puncto non est contraria, quia (ut dicebam) sub gloria gratiæ finalis necessario comprehendendi debet, nam in fine consummatur.

6. *Tertia assertio.* — *Sine dono perseverantiæ nullus æterna gloria frui potest.* — Dico tertio, perseverantiæ donum esse unum ex potissimis prædestinationis effectibus. Hæc assertio sequitur etiam ex præcedentibus, eamque potissimum intendit Augustinus in libris de Prædest. Sanct. et de Bono persever., et de Correp. et Gratia, cap. 12 et 13. Eandemque supponunt Prosper et Hilarius in dictis Epistolis. Et ratio est, quia hoc est supernaturale medium et prorsus efficax ad consequendam æternam gloriam: nam (ut Augustinus ait) per illud non solum datur posse perseverare, sicut datum fuit Adamo, sed datur perseverare: qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Adde etiam esse medium necessarium, sine quo nullus salvatur, ut sumitur ex Concilio Tridentino, sess. 6, cap. 13, et canon. 22. Ergo huic dono conveniunt maxime omnes conditiones necessariæ ad effectum prædestinationis. Et confirmatur, quia donum hoc ultra gratiam sanctificantem consistit in specialibus auxiliis gratiæ internis et externis, quibus Deus custodit et dirigit electum, ut non declinet a via salutis, saltem finaliter: sed ostensum est, gratiam finalem esse effectum prædestinationis, et infra ostendemus hæc auxilia esse effectus prædestinationis: ergo.

7. *Objectio.* — *Responsum.* — Dices, hanc assertionem solum habere locum in adultis: nam infantes, cum nec moraliter operari possint, nec peccare, non videntur capaces similium auxiliorum, nec dono perseverantiæ indigere. Respondeo, juxta captum eorum etiam hoc illis accommodari, quia rationem perseverantiæ in eis habet ipsa mors in gratia, juxta illud: *Raptus est, ne malitia mutaret intellectum ejus.* Nam illa etiam procedit ex illo amore, quo Deus hujusmodi personas dilexit ad talem beatitudinis gradum, et non fit circa illas sine speciali Dei cura et providentia, et ideo ad effectum prædestinationis earum pertinet.

CAPUT IV.

AN PRIMA JUSTIFICATIO, OMNISQUE GRATIA HABITUALIS, QUÆ IN HAC VITA DATUR PRÆDESTINATO, SIT EFFECTUS PRÆDESTINATIONIS EJUS.

1. *Primum placitum.* — *Munitur hæc opinio.* — Qui prædestinationem ponunt in sola voluntate efficaci dandi gloriam, absolute negant, justificationem esse prædestinationis effectum. Sic necesse est sentire omnes, qui putant justificationem et gratiam futuram supponi prævisam ante prædestinationem, ut de Gabriele, Ocham, Majore et aliis supra retulimus. Hæc vero sententia et falso nititur fundamento, ut supra probatum est et generaliter defendi non potest. Nam Paulus ad Rom. 8, expresse ponit justificationem inter effectus prædestinationis, dicens: *Quos prædestinavit, hos et justificavit.* Et Augustinus, de Prædest. Sanct., cap. 10 et de Bono persever., cap. 14, gratiam dicit esse prædestinationis effectum: quod maxime intelligit de sanctificante gratia.

2. *Duplicæ prædestinatorum justificatio.* — *Prior stabilis.* — *Posterior temporalis.* — *Prior est effectus prædestinationis.* — Ut ergo quid certum videatur, quid vero possit in controversiam vocari, apertius constet, distinguamus duplicem justificationem prædestinatorum. Una dici potest stabilis et firma, juxta Phrasim Pauli, quia semel facta nunquam amplius amittitur: alia temporalis vocari potest, juxta modum loquendi Augustini, quia pro aliquo tempore durat ejus effectus, sed tandem amittitur. Prior necessaria est in omni prædestinato, quia necesse est, ut gratiam aliquando consequatur in hac vita, quam pro aliquo tempore usque ad mortem conservet, alias non salvabitur. Alia vero justificatio, licet ita necessaria non sit, tamen sine dubio etiam in prædestinatis locum habet, quia gratiam semel comparatam perdere possunt, juxta certam fidei doctrinam. De priori ergo justificatione et gratia ad minimum certum est, esse prædestinationis effectum, quia saltem de illa necesse est verba Pauli verificari. Item, quia illud est, singulare et proprium beneficium prædestinatorum, et simpliciter necessarium ad executionem electionis eorum (unde ex illa procedit): est ergo effectus prædestinationis eorum. Denique rationes, quas in sequenti puncto afferemus, hoc a fortiori convincunt: tandem licet daremus, electionem

efficacem, ad gloriam non præcedere ordine intentionis, nihilominus voluntas dandi homini talem justificationem, ut ab illa non cadat amplius, est virtualis voluntas dandi ei gloriam et sufficiens, ut ad prædestinationem pertinere merito censenda sit, ergo hoc satis est, ut pertineat ad prædestinationis effectum.

3. *De altera justificatione est anceps questio.* — *Quorundam opinio.* — De altera ergo justificatione et gratia, quæ per peccatum amittitur, difficultas superest, an illa etiam sit prædestinationis effectus in omnibus electis. Et quidem, si verum esset, gratiam per peccatum amissam non restitui per pœnitentiam, probabiliter dici posset, non deesse effectum prædestinationis, quia tandem et ultimate non confert ad gloriam, vel augmentum cum effectu consequendum: sed ita se habet, sicut gratia, quæ ad tempus datur reprobis. Nos autem supponimus, totam illam gratiam reparari per pœnitentiam (non loquimur de eadem numero, sed de gradu) et adhuc facta illa suppositione procedit difficultas posita. Nam quidam dicunt, licet gratia illa, ut reparata per pœnitentiam, sit effectus prædestinationis, hoc enim evidens est ex dictis, non tamen ut præcessit et perdita est.

4. *Fundamentum.* — *Exemplum pro hac sententia adhibetur.* — *Fundamentum eorum est,* quia prædestinatio ex parte effectuum consistit in serie quadam mediorum, per quæ electus infallibiliter perducitur ad vitam æternam: ergo de ratione illius est, ut hæc series mediorum sit continua, ut sic dicam, id est, ut per mortale peccatum non interrumpatur: ergo quidquid gratiæ prædestinatus obtinuit, si illud per peccatum amittat, non fuit effectus prædestinationis. Probatur prima consequentia, quia Deus non permittit peccatum prædestinati ex intentione reparandi illud, ut in superioribus tactum est, et dicitur etiam in sequentibus: ergo ex vi illius peccati et ex vi totius providentiæ, quæ præcessit, gratia illa omnino, amittitur et manet sine fructu vitæ æternæ. Quod autem reparatur, est quasi ex nova providentia, novaque voluntate divina, ergo ut præcessit, non est effectus prædestinationis, sed est mere temporalis gratia, sicut est illa, quæ interdum datur reprobis. Solum ergo est effectus, quatenus reparata est. Confirmant hoc exemplo Adami, nam gratia, quam habuit in statu innocentiae, ut præcessit peccatum, non fuit effectus prædestinationis, licet fuerit, ut postea reparata. Assumptum patet, quia omnis effectus prædestinationis

Adæ datus illi est ex Christi merito, quatenus habuit rationem redemptionis et fundatum fuit in ejus morte, gratia autem, quæ data est in statu innocentiae, vel omnino non fuit effectus meritorum Christi, ut quidam volunt, vel saltem non ut redemptoris, quod certum est, ergo.

5. *Conclusio.* — *Communis expositio.* — *Ratione conclusio corroboratur.* — Nihilominus dicendum censeo, totam illam gratiam, etiam ut præcedit peccatum, dari ex prædestinatione, et esse effectum ejus. Quod imprimis est magis consentaneum Paulo dicenti: *Quos prædestinavit, hos et justificavit.* Quod Patres et expositores indistincte intelligunt de prædestinatorum justificatione, etiam de illa, quæ per baptismum in prædestinato fit: nam licet indefinite vocem illam *justificationis* accipiamus, æquivalet universali et indifferenter comprehendit omnem justificationem, quæ in prædestinato sit. Deinde argumentor ratione, quia gratia illa, quæ præcessit, in se vel in suis effectibus perpetuo manet, et habet effectum gloriæ: ergo nihil illi deest, ut sit effectus prædestinationis. Patet consequentia, quia reliquæ conditiones in illa non desunt, ut per se notum est. Antecedens vero probatur, quia illa gratia regulariter fuit principium meritorum, vel saltem contulit jus ad gloriam, quod jus non omnino amittitur per superveniens peccatum: sed impeditur, et ideo ablato peccato, illud idem jus, quod prius fuerat acquisitum et merita, si quæ erant viva, manent in divina acceptatione, et propter illa datur æternum præmium gloriæ: ergo fructus illius gratiæ prioris permanet in vitam æternam: ergo illa fuit effectus prædestinationis.

6. *Amplius confirmatur.* — *Effugium rejicitur.* — Confirmatur, quia ut aliqua gratia sit prædestinationis effectus, non est necesse ut ipsamet in se ipsa maneat in vita æterna, alioqui vocatio efficax non esset effectus prædestinationis, quia ipsa non durat in vita æterna, satis ergo est, quod duret effectus ejus, ut ipsa sit effectus prædestinationis, ut supra etiam diximus. Eo vel maxime quod talis gratia formaliter durat in perpetuum, quamvis enim non duret in eadem numero entitate, hoc materiale est, parumque refert ad effectum prædestinationis. Dices, non durat perpetuo nisi ut restituta. Sed contra, quia hæc restitutio non fit, per se loquendo, nisi virtute prioris gratiæ et infusionis ejus et meritorum, vel ipsius hominis, vel Christi, quæ illi applicata fuerunt. Nam pœnitentia peccati commisi so-

lum concurrat ad illam restitutionem, ut causa per accidens removens impedimentum: ergo hæc gratia restituta per se nititur in priori beneficio, vel merito: ergo illud etiam prius beneficium et consequenter prior etiam gratia, fuit effectus prædestinationis. Denique, intentio Dei producendi hunc electum ad tantum gradum gloriæ, non consequitur effectum absque illa gratia ut præcessit, quia nisi præcessisset, non daretur illi homini pœnitentiam agentis tanta gratia, quæ ad tantam gloriam sufficeret: ergo illa gratia concurrat ut medium ad ultimum effectum divinæ electionis consequendum, ergo est effectus ejus et prædestinationis.

7. Addo præterea, potuisse gratiam, et justitiam amissam esse effectum prædestinationis, etiamsi per pœnitentiam recuperanda non esset, dummodo aliquo modo conferret ad consequendum illum beatitudinis gradum, qui de facto comparatur. Hoc facile patet ex principio posito, quod prædestinationis effectus non est sola gratia, quæ permanet in æterna vita, sed etiam quæ quocumque modo confert ad æternæ vitæ consecutionem, etiamsi ipsa gratia in se transeat. Potest autem intelligi, quod gratia semel habita multis modis conferat vitæ æternæ consecutionem, etiamsi non reparatur. Primo enim potest conferre tantam occasio excitans hominem ad habenda, quando postea resurgit, plura merita permanentia in vitam æternam, vel quia inde excitatur ad graviolem dolorem, et pœnitentiam, vel ad majorem gratiarum actionem pro tantis beneficiis susceptis, vel ad alios actus similes: Præsertim vero posset deservire memoria illius gratiæ, et jacturæ factæ, ad serventius conandum resarcire damnum nova diligentia, et fervore: sicut solet mercator, qui divitias amisit, licet illasmet recuperare non possit, alias similes diligenter procurare: ad quod moveri potest ex amore, et æstimatione, ac memoria priorum divitiarum. Unde ad illam diligentiam adhibendam plurimum conferre solet aliquando expertum fuisse priorem statum et divitias: ad hunc ergo modum posset in præsentem intelligi. Præterea justificatio præterita confert sæpe, ut homo post lapsum facilius ad cor redeat, et ut in peccatis non obdurescat: relinquere etiam solet facilitatem aliquam in bonis operibus, vel propter acquisitum habitum, vel propter bona phantasmata, quæ permanent non obstante peccato: ergo ratione hujus utilitatis posset esse prædestinationis effectus: nam totum hoc tandem fructi-

ficat aliquo modo in vitam æternam. Hæc autem omnia nunc conjunguntur cum reparatione omnis præcedentis gratiæ, et meritorum: et hoc ipsum auget gratitudinem ad Deum: ergo multis titulis connumeranda est talis gratia inter prædestinationis effectus.

8. *Contrariæ sententiæ fundamentum exploditur.* — *Ad exemplum respondetur.* — Neque obstat fundamentum contrariæ sententiæ. Nam imprimis nego consequentiam: alias nec propria merita essent effectus prædestinationis, quod profecto verisimile non est, ut jam dicam. Nec video quæ sit necessitas illius continuationis mediorum in eo sensu explicata. Solum enim posset id esse necessarium, si peccatum superveniens omnino, et in perpetuum extingueret quidquid ædificatum fuerat: nunc autem (ut dixi) non ita est. Ergo facile intelligimus, Deum ex speciali providentia prædestinationis suæ dedisse electo talem gratiam: quia licet cognoverit fore impediendam per peccatum, tamen etiam prænovit habituram tandem fructum æternum. Unde licet concedamus, Deum non permittere peccatum prædestinati ex intentione reparationis (de quo postea), dicimus tamen, non permittere illud sine proposito reparationis. Non enim permittit illud malum, quod futurum sit æternum, sed ut temporale, semper enim retinet voluntatem formalem, vel virtuale tollendi illud: quod satis est, ut priorem gratiam dederit ex prædestinatione. Ad confirmationem seu exemplum, negatur assumptum. Supra enim dixi, et verum est, primam gratiam Adæ in statu iuocentiæ fuisse effectum prædestinationis ejus, quod rationes hic factæ æquæ probant. Dixi etiam non esse de ratione prædestinationis, quod sit ex redemptione formaliter, sed satis esse, quod sit ex gratia CHRISTI, quæ latius patet quam redemptio: et talis fuit illa prima gratia Adæ, de qua alibi.

CAPUT V.

AN OMNES SUPERNATURALES ACTUS QUOVIS MODO MERITORII, QUOS PRÆDESTINATUS FACIT, SINT EFFECTUS PRÆDESTINATIONIS EJUS.

1. *Prima opinio.* — *Ratio.* — Prima opinio absolute negat, actus humanos, quantumvis supernaturales, et utiles sint ad vitam æternam cum effectu consequendam, esse prædestinationis effectum. Ratio reddi potest, quia illi tantum sunt prædestinationis effectus, qui ex absoluta Dei præfinitione, et præordinatione prove-

niunt: sed actus humani, etiam supernaturales non proveniunt ex tali Dei intentione: ergo. Major patet, quia prædestinatio dicit efficacem, et infallibilem providentiam, non solum ex præscientia, sed ex præordinatione divina, ut docet D. Thomas, 1 parte, quæstione 23, articulo 7 et 8, et quæstione 6, de Verit., articulo 3, et sæpe alias: ergo effectus, qui non perveniunt ex hujusmodi providentia Dei, non possunt dici prædestinationis effectus: hujusmodi autem sunt effectus omnes, qui proveniunt sine speciali præfinitione Dei. Jam vero quod tales sint omnes effectus liberi, opinantur multi, quia putant talem præfinitionem repugnare libertati. Unde omnes, qui sententiam illam tuentur, videntur posse pro hac opinione allegari: quamvis revera omnes id asserant.

2. *Secunda opinio.* — Secunda opinio distinguit inter actus, qui sunt dispositiones remote ad justificationem ex una parte, et eos, qui sunt vel ultima dispositio ad gratiam, vel fructus justitiæ jam comparatæ: et de prioribus negat esse prædestinationis effectus, affirmat autem de posterioribus. Cujus sententiæ videtur fuisse Bonaventura 1, disp. 41, art. 1, quæst. 2, nam solos duos effectus prædestinationis ponit, scilicet justificationem et glorificationem. Sub justificatione autem videtur comprehendere dispositionem ultimam ad illam et sequentia opera, quibus in adepta justitia perseveratur et crescitur. Priores vero dispositiones, etiamsi a gratia auxiliante procedere fateatur, sentit non esse effectum prædestinationis quia dicit esse causam ejus: saltem ut meritum de congruo, nam hoc modo potest homo ex gratia auxiliante mereri de congruo justificationem, et cætera omnia, quæ illam committantur, vel consequuntur.

3. *Excluditur ab hac opinione D. Bonaventura.* — Non invenio tamen expresse in Bonaventura, vel alio auctore hanc sententiam, vel fundamentum ejus. Nam difficile est rationem reddere, cur ab hac vita effectus prædestinationis ab ipsa justificatione, prout includit infusionem gratiæ habitualis, inchoetur et omnes præcedentes gratiæ non sint prædestinationis effectus. Nam si quis dixerit, illos priores effectus esse communes reprobis, idem de justificatione ipsa dicemus. Quod si justificatio habet aliquid speciale in prædestinandis, ob quod esse possit prædestinationis effectus, idem in prioribus, ac remotis dispositionibus considerari facile potest. Quod si dixerit, ad effectus prædestinationis solum pertinere eas gratias, quas solus DEUS facit, sic nec dispo-

sitio ultima, nec merita, seu fructus justitiæ erunt effectus prædestinationis, quia non solus Deus ea facit, sed nobiscum: quo modo etiam se gerit in dispositionibus remotis. Dicere vero potest aliquis, effectum prædestinationis debere esse ex se permanentem, atque adeo in hac vita debere esse habitualem, aut saltem, qui habitum aliquem, seu argumentum ejus post se relinquat, quod non convenit remotis dispositionibus; sed hoc satis infirmum fundamentum est, ut patebit.

4. *Tertia opinio.* — *Ratio.* — Tertia opinio aliter distinguit, non inter actus, sed in consideratione cujuscumque actus supernaturalis. Duo enim in illo considerat, scilicet concursus Dei seu influxum gratiæ et cooperationem liberi arbitrii. Dicit ergo, actus supernaturales prædestinatorum, quoad influxum gratiæ et Dei, esse effectum prædestinationis: quoad cooperationem vero liberi arbitrii non esse, imo inde posse aliquam prædestinationis rationem, vel conditionem assumi. Ita sentit Henricus, quodl. 4, quæst. 19, et quodl. 8, q. 5, et priorem quidem partem nunc ut veram supponimus, a fortiori enim probabitur ex dicendis. Ratio alterius partis esse potest, quia cooperatio liberi arbitrii ut sic non est effectus Dei: ergo nec est effectus prædestinationis. Consequentia ex dict. in primo capite nota est. Antecedens vero patet, quia illa cooperatio ut sic præcise dicit respectum ad liberum, arbitrium, et ab illo solo manat. Sicut e contrario influxus gratiæ a sola gratia est, et non a libero arbitrio: est enim eadem ratio.

5. *Verior opinio.* — Vera tamen sententia est, omnia opera supernaturalia electorum, quæ cum effectu aliquid conferunt ad consecutionem vitæ æternæ, esse effectum prædestinationis, quoad totum id, quod in ejusmodi operibus invenitur et sub omni habitudine, sive ad Deum, sive ad aliam priorem gratiam, sive ad liberum arbitrium. Hanc veritatem supponunt cæteri theologi, qui docent, non posse inveniri ex parte hominis prædestinati, rationem aliquam totius prædestinationis quoad omnes ejus effectus, fundatam in opere procedente a gratia, sub quacumque ratione spectato. Quod inde colligunt, quia omnis talis actus et quidquid in eo est, effectus prædestinationis existit. Ratione autem probanda est hæc veritas sigillatim et per partes.

6. *Fulcitur ratione.* — Et imprimis, quod non repugnet actum liberum ut sic esse prædestinationis effectum, facile probari potest contra primam sententiam. Primo quia non